

မြန်မာ့စာပေ
အသင်း

ဟောပြောစဉ်

သန့်မြင့်စောစောနှင့်

ဒန်းစိုးလေး

လူဆိုတာသည်မှာ မွေးကတည်းက သူ့မိမိနှင့်သူ သူ့ပါရမီနှင့်သူ ကိုယ်စီကိုယ်စီ နိမိတ်လက္ခဏာလေးတွေဖြင့် ကိုယ်တုံးလုံးချွတ် မွေးဖွားလာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မည့်ကလေးမှာ ရာဇပလ္လင် ဖင်ကပ်ပါလာသလို သူခိုးဖြစ်မည့်ကလေးမှာ မွေးကတည်းက မျက်နှာဖုံးကပ်ပါလာသည်။

ဓားပြဖြစ်မည့်ကလေးမှာ သူ့ကိုမွေးစဉ် ဖခင်ဖြစ်သူ နှုတ်ခမ်းမွေးရိတ်ရင်း ဓားရှသကဲ့သို့ ဘုန်းကြီးဖြစ်မည့်ကလေးမှာ မိခင်တရားနာရင်းရေစက်ချနေသည့်အချိန် ဘေးနားမှာ ချိုချိုတောင်း တတ်လေသည်။

“မေကြီး ချိုချိုမယ်”

“ဟဲ့ ကလေး . . . ဒီမှာ တရားနာနေတယ်လေ၊ ဘုန်းဘုန်းတွေရှေ့မှာ”

“ဟင်...ဘုန်းဘုန်းတွေ ချို့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ တားတားက ချို့မှာကို”

ဤသို့ ဤနှယ် စရိုက်ထူးလေးတွေ ရှိတတ်သည့်အထဲမှ သော်တာသိုက် ဆိုသည့် ကလေးမှာ မွေးမွေးပြီးချင်း နပ်စ်မ မျက်နှာကို သေးနဲ့ကော့ပန်းသည်။

ဒီကလေးကြီးလာရင် ဘာဖြစ်မယ်ဟု ခန့်မှန်း၍ မရသေး။ တစ်လအကြာမှာ နပ်စ်မရဲ့ ရင်ဖုံးအင်္ကျီကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရာ ကြယ်သီးတွေ ပြုတ်ပြီး အတွင်းမှ ဘရာစီယာပေါ်သွား၍ ဆရာဝန်ကြီးရှေ့မှာ အရှက်ကွဲသွားသည်။

ဒီကလေးကြီးလာရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်း၍ မရသေး။ နှစ်လအကြာမှာ သူ့ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် နပ်စ်မရဲ့ အင်္ကျီကိုလှန်ပြီး ချက်ကို လက်နှင့်ထိုးရာ

ရွှစ်ရွှစ်ဖြစ်သွားသည်။ ဒီကလေးကြီးလာရင် ဘာဖြစ်မယ်ဟု ခန့်မှန်း၍ မရသေး။ သုံးလအကြာမှာ သူ့ကို ပခုံးပေါ်ပွေ့၍ ချောသိပ်နေရင်း ထူးခြားမှုတစ်ခုကို သတိပြုမိသွားပြီး နပ်စ်မ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဒီကလေးရဲ့ ဇနီး မသေးပါလား။

ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီလောက်အကြောထောင်နေရင် အရွယ်များ ရောက်ရင်တော့ ဘုရား... ဘုရားဆိုပြီး နပ်စ်မပင် သွေးပေါင်ချိန်သွားတိုင်းရ၏ ။

တကယ်တော့ ဒီကလေးက သမိုင်းရာဇဝင်နှင့် ချီပြီး မွေးဖွားလာခဲ့သော မေထုန်ရာသီဖွား ကျားဇာတာရှင် ဖြစ်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမားကြီးနှင့် ကျွဲမင်းကုန်း ဘုရားပွဲသွားစဉ် ထော်လာဂျီ ပေါ်မှာပဲ မအောင့်နိုင်၍ နပ်စ်မခေါ်ပြီး မွေးချလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။

မြတ်စွာဘုရားလောင်းနုစဉ်အခါ တစ်ခုသောဘဝ၌ ကျွဲမကြီးတစ်ကောင်၏ ဝမ်းတွင်း၌ သန္ဓေတည်လေသည်။ ဒေဝဒတ်လောင်း ဖခင်ကျွဲကြီးက ကျွဲမငါးရာနှင့် ပျော်ပါးနေပြီး မွေးဖွားလာသမျှ အထီးဟူသမျှ မိမိ၏ ကာမဂုဏ်အာရုံလုယူခံရမည်စိုးသောကြောင့် ညှာတာခြင်းကင်းမဲ့စွာ ချုံနှင့်ခတ်၍ ဝှေ့သတ်၏ ။ အလောင်းတော်၏ ပဋိသန္ဓေလွယ်ထားရသော မိခင်ကျွဲမကြီးက ဖခင်ဖြစ်သူရန်မှ ကင်းဝေးစေခြင်းငှာ သားကိုဖွက်ထား၍ ဒေဝဒတ်လောင်းကျွဲရှေ့မှာ ဟန်မပျက်နေ၏ ။ အချိန်တန်အရွယ်ရောက် ကျွဲလားမြောက်တဲ့သားငယ်မှာ ဖော်မစုံ တစ်ကိုယ် တည်း ကျွဲပျိုကြီးဘဝနှင့် ဂူအောင်းကာ နေရပုံကို စိတ်မှာ ဘဝင်မကျသဖြင့် မိခင် ကျွဲမကို မေးမြန်းရာ မိခင်က ဒေဝဒတ်ကျွဲကြီး၏ မွေးဖွားလာသမျှ သားပုတ္တကို ချို့ဖျားထက်၌ ညက်ညက် ချေကာ ကရုဏာကင်း သေတွင်းထဲပို့ပုံကို ယူကျုံးမရ ပြန်ပြောပြ၏ ။ သားငယ်လည်း ဖခင်၏ စရိုက် ဆိုးကို ရိုက်ချိုးရန်အတွက် လာရာလမ်းကို မှန်းပြီးခွာရာချင်း ထွက်ထွက်တိုင်း၏ ။ ခွာရာတူသောအခါ ဇီးဖြူပင်ကို ခေါင်းနှင့်တိုက်၍ ကြွေကျလာသော ဇီးဖြူသီးကို

ချိုနှင့်ခတ်ရာ ချိုရာနှစ်ပေါက်ဖြစ်သွားသည်အထိ အားကောင်းခဲ့သည်။
ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ဇီးဖြူသီးကို တစ်ဖက်ပဲ ပေါက်အောင် ခတ်နိုင်သဖြင့် ဖအေထက်
သား ချိုဇောင်းထက်ပြီမို့ ပုန်းရာမှထွက် ဖခင်ရှေ့မှာရပ်၍ ကိုယ်ဟန်ကို
ပြလေသတည်း။

အဲဒီ လို ကိုယ်ဟန်ပြလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လင်အနားမှာ ခစားနေတဲ့
ချိုထောင်ထောင် ကျွဲမငယ်က

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဘုရား၊ စားကျက်နယ်မှာ ငနက်ကျယ်တစ်ဦးပေါ်တာ
ကျူးကျော်တဲ့အလုပ် မို့ ကျုပ်တို့တော့ မကြိုက်ပေါင်”

ဟု အမိုက်ကောင်ကို သွေးထိုးလို့ ဆွတော့၏ ။

အဲဒီ လို မိန်းမတို့ပြောသံကြောင့် ဒေါမာန်ထပြီး ဇောရန်ကြွကာ
သားဖြစ်သူကို ချိုဝင့်၍ မခတ် ခင် မြိုင်ရပ်မှ နှင်လေသည်။

“ကိုယ်ဟန်ကြွကြွ ဘိုဆန်လှ ကိုယ်ဟန်ကထည် မရွံ့ မရှားအညွန့်သား
စွန့်စားပုံကျယ်လှ ချည့် ဤနယ်က အဖိုလာလျှင် ချိုအစာကျွေးသည်ဟု နားဘေးက
စောကြောလန်အောင် ဟော ပြောသံမျှ မကြားသလား မှားယွင်းတာ တစ်ကြိမ်မို့ ငါ
မဟီ အခွင့်လွှတ်ပါရဲ့ ကင်းလွတ်တဲ့ နယ်တစ်ဘက်ကို ခုထွက်၍ သွားစေ”

“ဒီသာအဝဝ စီကာငယ်ကျ သီတာမြအေးကြည် ဌာနသဘော သဘာဝ
နှောလို့သောသော ပြည်ဝန်းလည်စမ်းပတ် ငှက်ကျေးသာရကာ ယှက်ထွေးကာ
နေရာရပ်မို့ သတ်မှတ်မှုပိုင် ဘယ်သတ္တဝါအား မမှတ်သားဘဲ အများနဲ့ဆိုင်တာမို့
အဖိုနှင့်အမ ထိုနှစ်ဝတို့မှာလည်း ကာမအငွေ့ အစုံစုံရှိခဲ့တဲ့ ဘုံလေ့မို့ ကြုံတွေ့သမျှ
တစ်ဦးတစ်ပိုင် မဖြစ်နိုင် ကိုင်မရဘူး။ အလိုမကြူးနဲ့ မူးလှလို့ ယောင်
မှောင်လှတဲ့တဏှာ အသနားမဖက် သားအသက်တွေကို ရက်စက်တာ
တော်ပါရဲ့လား၊ ဒီအမှား၌ စဉ်းစားသင့်ရန် ခွင့်တောင်းပန်သည်။ ပါဏ်အသက်
လွတ်စေလော့”

“အလကားမထောက် အကြွားမောက်လိုက်တာ

သားတစ်ယောက်သူပင်ဖြစ်ပြန်သတဲ့ မမှန်တဲ့စနစ် ရောက်တတ်ရာရာကို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ အရပ်သားသဘောနဲ့ ပါးစပ်အားလို့ ပြော နေတာ စကားကြောတွေက ရှည်ပါတိသနဲ့၊ ကိုယ်သိလျှင် ကိုယ်ကျင့်ပေါ့ မလိုလို့ အခွင့်မရှိတဲ့တံ ခါးကို ဒင်းက ဘာကြောင့် အဝင်မှားချင်သလဲ၊ မင်း စကား နားမချို့ဘူး၊ သားဆိုပြီး ရှေ့ဆက်မကြွားနဲ့တော့ နားကလော်လို့ဟေ့ . . . ယခုပဲထွက်သွားလိုက်ပါ”

“အလုပ်စခန်း အဟုတ်ရမ်း၊ ယုတ်ကြမ်းဘဝ

သရေဆိုညစ်နေမျိုးဖြစ်ပေမယ့် စနစ်မကျ ယခုအခါ မူမသာတဲ့ ဒုပါပကြောင့် ဘဝအဟိတ် တိရစ္ဆာန်ရပ် ကျွဲမျိုးဇာတ်မှာ လာကပ်လို့ ချိတ်ရသည်။ အတိတ်လက်တွေ့ အကွက်စေ့အောင် ဉာဏ်သတ်၍ ရှုပါလော့၊ ကိုယ်ပြုတဲ့ကံကြမ္မာ ကိုယ့်မှာသာ အစဉ်မြဲသဖြင့် ဆင့်ကဲကာ နောက်ထပ်မမှားပါနှင့်တော့၊ သားခမျာ အသက်ဘေးကို ခွင့်ပေးလို့လွှတ်ပါတော့”

“ခရီးမရောက် နည်းမဖျောက် ပြီးလောက်တဲ့ စကားတွေကို တပေပေ

တရားသံဖြင့် နားအခံတကယ်ခက်အောင် ဘယ်အတွက် တစာစာ သင်လာလို့ ပြောနေသနည်း။ သဘောကွဲလို့ လက်မခံတာကို တစ်သက်ပန်ချစ်ကြည်မရတဲ့ အဟိ . . . ရယ်စရာ သူ့စကားက အဝါးမဝတဲ့ သတ္တဝါထပ်ခါခါ ဘာညာမပြောနှင့်တော့ ဒီတော့မှ မူချက်မပြင်းရအောင် ခုချက်ချင်း ထွက်စေ”

အလောင်းတော် ကျွဲမင်းလည်း ဖခင်ဖြစ်သူကို သံယောဇဉ်ရှေ့ထား

တရားပြတာ မည်သို့မှ မရတော့သဖြင့် ချိုဝင့်၍ စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဂနိုင်စခန်း မြိုင်တနန်း ခိုင်ပန်းကဝေ ဇေမ္မူတစ်ဝှမ်း

ဘယ်သူကစွမ်းသလဲ၊ စမ်းကြစေပေါ့၊ ဘာတွေအတွက် မရှောင် အဟုတ်ကြောက်တဲ့ရုပ်နဲ့ နောက်ဆုတ်လို့ မထွက်ပါဘူး ဆုတ်မိရင် ရှက် ပါရဲ့ မှားကွက်ကိုပယ် အမှန်တိတိ အကြံပိက ပြန်လှည့်ဖို့ မရွယ်လို့ စကားကြွယ်ကာ

အပိုဖြန်း၍ မဟပါဘူး။ မယားအသွယ်သွယ်နဲ့ အလိုသရမ်းတဲ့အဖကို ကိုင်း . . .
ချိုအစွမ်းပြလိုက်စမ်း ”

သို့ကလို မတိမ်းမစောင်းစေဘဲ ကြိမ်းမောင်းတဲ့စကားသံကို သားထံမှ
ကြားလိုက်တော့ နားစိုက်ကာ ဒေါသမာန်သွင်း၍ တောယံအဆင်း တခြားမထွက်ဘဲ
သားဘက်ကို အရူးစိုက်လျက် အပြေးလိုက်ကာ ကဆုန်မောင်းပြီး ဦးခေါင်းနှင့်
ဝင်အတိုက်မှာ မြင်လိုက်သူ သားကရှောင်တော့ အသွားတထောင်ထောင်
စက်ခလုတ်တစ်မျိုးကဲ့သို့ အားမဆောင်နိုင်၍ သစ်ငုတ်နဲ့ ထိုးမိပြီး ဂုတ်ကျိုး၍
ဒေဝဒတ်အလောင်း ကျွဲရာဇာမှာ မရဏသေပွဲသို့ ဝင်ရလေသတည်း။

(ခိုးချချက် . . . အဲလေ ကိုးကားချက်- ကျွဲမင်းကုန်း ဘုရားသမိုင်း)

ဤသည်မှာ သော်တာသိုက် မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ရာ ကျွဲမင်းကုန်းစေတီ၏
သမိုင်း ရာဇဝင်ဖြစ်သည်။

ရာဇဝင်နှင့် ဇာတာခွင်ကို နှိုင်းယှဉ် တွက်ချက်ပြီးနောက် ဒီကလေးမှာ
အဖကို ခြေရာချင်း တိုင်းပြီး ကျွဲခတ်သလို အမဲဖျက်မည့်ကလေးဟု ဗေဒင်ဆရာက
လျှာရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောလေ သည်။

အဲဒီ အချိန်မှစပြီး မိခင်ဖြစ်သူမှာ သားဖြစ်သူ ကံကြီးထိုက်မှာစိုးတာ
တစ်ကြောင်း ဖခင်၏ စရိုက်ဆိုးတွေ ကူးစက်သွားမှာ တစ်ကြောင်းကြောင့်
ကလေးကို နို့ဖြတ်ပြီး ဖခင်နှင့် ဝေးရာ ညီမဖြစ် သူ၏ လက်ထဲ ထည့်ထားလေ၏ ။

ဖအဖြစ်သူမှာလည်း ဖခင်စိတ်ပီသစွာ သားဟူသော
သံယောဇဉ်ကြောင့် တစ်လနေလို့ တစ်ခါ သွားမကြည့်ချင်ပေမယ့်
ခယ်မဖြစ်သူမျက်နှာကြောင့် တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ ပုံမှန်သွားတွေ့ လေသည်။

တကယ်တော့ သော်တာသိုက်လေး၏ ဖခင်ဦးထွန်းသိုက်မှာ
ဂုဏ်သရေမရှိ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

တွေ့သမျှ မိန်းမ ခယ်မပါမချန် ခြင်ထောင်သွားလှန်တတ်သောကြောင့် အချုပ်ထဲမှာ ခြင်မတွေနှင့် ညအိပ်ရပေါင်းလည်း များပြီ။

မိန်းကလေးတွေမှန်သမျှ စောင်မကြည့်ရှုတတ်ပေမယ့် ယောက်ျားဆိုရင်တော့ မျက်စိရှေ့မှာ ထောင့်မကျိုးလာမလုပ်နဲ့ ကရုဏာ ရှေ့ထား ပါးပိတ်ရိုက်တတ်၏ ။

အခုလည်း သားဖြစ်သူတစ်ယောက်လုံး ဖအေမြင်လို့ အော်ငိုတာကို ဂရုမထား ခယ်မကိုပဲ ပွားနေသည်။

“မြတ်နိုးရယ်... ကလေးက နို့ဆာလို့ ငိုနေတာ၊ နင် နို့လှန်တိုက်လိုက်ပါလားဟာ”

ဦးထွန်းသိုက်စကားကြောင့် ခယ်မဖြစ်သူ မေမြတ်နိုး မျက်နှာကြီးရဲသွားသည်။

“ကိုကြီး... ကိုကြီး ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကျွန်မက အပျိုနော်”

“အဲ ဟုတ်သားပဲ၊ ဆောရီးဟာ၊ ငါမေ့ပြီး ပြောလိုက်မိတာပါ”

“ဟမ်”

မေမြတ်နိုး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။ စကားတွေက ထိသလိုရိသလို ကလိသလိုနှင့် အညှီအဟောက်တောထဲက မထွက်တော့။

“ကဲ... ကဲ နင် ကလေးကို နို့မတိုက်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ငါ့ကိုပဲ”

“ဘာ”

“လုပ်ပြန်ပြီဟာ... နင်က ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတွေးနေပြန်ပြီ၊ ငါ့ကိုပဲ ကလေးပေးလိုက်တော့ ငါ နို့ဗူးဖျော်တိုက်လိုက်မယ်လို့ ပြောမလို့ပါဟာ”

“တော်စမ်းပါ ကိုကြီးရယ်... ကလေး ဗန်းပြပြီး

လူကြီးကိုလာမြူမနေပါနဲ့၊ မလေးက နို့ပြတ်သွားပြီ... ကိုကြီးသာ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိမှာပေါ့၊ တစ်အိမ်ထဲနေတုန်းက မူးပြီး ခြင်ထောင်မှားဝင်သလိုနဲ့ စောင်လာလှန်လို့ မကြီးက စိတ်မချဖြစ်ပြီး ဘော်ဒါဆောင်ကို ပို့လိုက်တယ်။ အခု ဒီရောက်တော့ လည်း ကလေးအကြောင်းပြပြီး နို့တိုက်ခိုင်းတယ်။ ဒီအကြောင်း မကြီးသိရင်တော့ မလွယ်ဘူးနော်”

“ဒါက နင့်စိတ်ထဲမှာ ငါ့ကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေတာပါ မြတ်နိုးလေးရယ်၊ တကယ်တော့ ငါက သစ္စာရှိပါတယ်”

အမဲရိုး ကိုက်ပြောရင်တောင် ယုံနိုင်စရာမရှိသော စကားကြောင့် မေမြတ်နိုး မဲ့လိုက်သည်။

“ဟွန်း ဘာသစ္စာရှိတာလဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ကောင်မလေးငယ်ငယ်ချောချောလေး တွေကို ပြစ်မှားတယ်။ အရွယ်ရောက်တော့လည်း ကောင်မလေးငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေကိုပဲ ပြစ်မှားတယ်။ အခု အသက်ကြီးတဲ့အထိလည်း ကောင်မလေးငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေကိုပဲ ပြစ်မှားတုန်းပဲ၊ အဲဒီ သစ္စာလား”

“အုဝဲ... အုဝဲ... အုကွဲ... အုပြ... အုတွဲ”

ကလေးကလည်း အသံပေါင်းစုံ အော်ပြီး ငိုနေသည်။

“ဪ...သားသားက ဖေကြီးဘက်က မခံနိုင်လို့ ငိုတာလား၊ မငိုပါနဲ့ကွာ၊ မင်းဒေါ်လေးက မသိလို့ ပြောမိတာပါ”

သိရင်တော့ အချုပ်ထဲ တန်ထည့်မလားမသိ။

“တော်ပါ ကိုကြီးရယ်...ကလေးက သူ့အဒေါ်ပါသွားမှာစိုးလို့ တားနေတာပါ၊ ကိုကြီး ပြန်ပါတော့၊ ဒီနေရာက အမျိုးသမီး ဘော်ဒါဆောင်

အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ယောက်ျားလေးကလွဲ ပြီး ရှိမနေသင့်ဘူး။ ပြီတော့
ကိုကြီးလို လူမျိုးဒီနေရာမှာ ရှိနေတာ ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုလုံးက မိန်းမတွေ
အထင်လွဲခံရနိုင်တယ် ပြန်ပါတော့”

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တာဟာ၊ နင်ပြောမှ ငါလည်း နှာဘူးလုံလုံး
ဖြစ်တော့တယ်။ တကယ်ဆို ကိုယ့်ခဲအိုကို လေးစားသမှုနဲ့ လက်ကိုင်ခွင့်လေးတော့
ပေးသင့်ပါတယ်”

“ကိုကြီး”

“ကလေးလက်ကို ပြောတာပါဟာ နင်ကလည်း”

မေမြတ်နိုးငြိမ်သွားသောအခါ ဦးထွန်းသိုက် ကလေးလက်ကို
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ကလေးကလည်း ဘယ်အချိန်တည်းက ဖခင်မေတ္တာ
ငတ်မွတ်နေသည်မသိ။ အငိုတိတ်ပြီး ဖခင်ရဲ့ လက်ကို ပေါင်ကြားထဲထည့်ကာ
သေးနဲ့ ပန်းသည်။

“ဟာ သားက ဖေကြီးကို ကျီစားတယ် ကြည့်စမ်း၊ ရှုံးပေါက်တာက အစ
ဖေကြီးနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ၊ ဖေကြီးလည်း အဲဒီ လို သေးတန်းရှည်ကြီးထွက်တယ်”

မေမြတ်နိုး ပေါက်ကွဲနေသည်။

“ကိုကြီး ဒါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပြောစရာလား၊ ဖယ်၊
ကလေးကို ဘောင်းဘီသွားလဲပေးရမယ်”

“အေးပါဟာ...မပြန်ခင် ငါ နမ်းသွားပါရစေဦး”

“မြန်မြန်လုပ်”

“ရွတ်”

မေမြတ်နိုး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ကလေးကို နမ်းမယ်အထင်နဲ့ မြန်မြန်လုပ်ဆိုပြီး

ပြောလိုက်တာကြောင့်ခံတွင်းပျက်ကြီးက သူ့ပါးကို နမ်းပြီး ပြေးတာ ပါးရိုက်ချိန်ပင်
မရလိုက်။

အသားတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

*

(၂)

ဒေါ်မေအကြင်နာ အိမ်ထဲမှာ ပွဲကြမ်းနေ၏။ အမေ့မျမ်းဝင်ပူး၍ မဟုတ်။ လင်ဖြစ်သူ၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် သည်းခံစိတ်တွေ ဖြဲလရမ်းဖြစ်ကုန်၍ ဖြစ်သည်။

“ရှင် တော်တော် မိုက်ရိုင်းပါလား ကိုထွန်းသိုက်၊ ကိုယ့်မယားရဲ့ ညီမကို ကိုယ့်ညီမလို သဘောထားဘဲ ညာနမ်းသွားတယ်တဲ့ ညီမလေးက ငိုယိုပြီး လာတိုင်တယ် ရှင် အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“တကယ့်ကို အကြောင်းအကျိုး တိုက်ဆိုင်မှုပါ မိန်းမရယ်...အဘိဓမ္မာ သဘောအရပြောရင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လို့ ခေါ်မလား၊ နမ်းတာက ကလေးကို ဒါပေမယ့် နမ်းမိသွားတာ လူကြီးကို၊ ကြားထဲမှာ ဖြစ်သွားတဲ့ လွဲချော်မှုက လျှပ်စီးလက်သွားသလို၊ ဘာဖြစ်သွားမှန်း ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေ ဆုံးမခဲ့တာပေါ့၊ မျက်စိတစ်မှိတ်၊ လက်ဖျစ်တစ်ချက် အတွင်းမှာ ဘာမဆိုဖြစ်သွားနိုင်တယ်တဲ့”

“ဪ...တော်တော် အပြောကောင်းတဲ့လူကြီး၊ ကျွန်မ ရှင်ကို သာဓုခေါ်ရမယ့် ပုံတောင် ပေါက်နေပြီ၊ သာဓုတော့ မခေါ်နိုင်ဘူး၊ နှာနုကို ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့ ရိုက်ချိုးပစ်မယ်၊ အဲဒါမှ နောက်မနမ်းနိုင်မှာ”

“ဘာကွ၊ နောက် နမ်းရအောင် ငါက ခွေးမို့လို့လား၊ အရှေ့ပဲ နမ်းတာ မင်း ငါ ဒီနေ့ စိတ်ကောင်းဝင်လို့ သည်းခံနေတယ်ဆိုပြီး ရောင့်မတက်နဲ့နော်”

“စိတ်ကောင်းဝင်မှာပေါ့၊ စောစောစီးစီး ဘယ်မယားငယ်နဲ့ တွေ့ပြီး ပြန်လာလဲမှ မသိတာ”

“အေး မင်းသိရင် ပြီးတာပဲ”

“သိပါတယ် သိပါတယ်၊ ပုဆိုးတောင် ချည်စတွေ ထွက်နေတာကို အပြင်ထုတ်ပြီး ပြောင်းပြန်ဝတ်လာတာကိုး နန့်ကြောဆွဲပြီး ပြန်လာတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ ထဘီဝတ်ပြီး ပြန်မလာလို့”

“ဘာကွ”

ဦးထွန်းသိုက် ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲပြီး ဇနီးဖြစ်သူကို ခေါက်ဆွဲကျွေးလိုက်သည်။

“ဖောင်း”

“အ”

ဒေါ်မေအကြင်နာ ရင်မှာမချိတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ လင်မသာကို ကြည့်ပြီး ငိုကြွေးပါတော့သည်။

“ဟေ့...ကိုယ့်မယားကို ပါးရိုက်ပြီး ခယ်မကို နမ်းတဲ့လူကြီး ဒီလို လင်မျိုးကို ရွေးမိတာကျွန်မအမှားပါ”

“ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ပါနဲ့ကွာ၊ စကားပုံတောင်ရှိသေးတယ်၊ မယားဆိုတာ တိုက်ပွဲ၊ ခယ်မဆိုတာ လိုက်ပွဲတဲ့”

“အေး လိုက်ပွဲဆိုတာ မဝတဲ့လူတွေမှ တောင်းတာ၊ ရှင်က ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ မဝဘူးလား”

“မင်းက ဝအောင်မှ မကျွေးတာ၊ အဲဒီ တော့ လိုက်ပွဲတောင်းရပြီပေါ့”

“တော်ပါရှင် ကျွန်မ ရှင်စားချင်တယ်ဆို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လုပ်ပေးရဲ့သားနဲ့ သက်သက် မတင်းတိမ်တာ ရှင်ဟာလေ စားပိုးနင့်ပြီး သေမယ့်လူ”

“သေပါစေကွာ ဒီလို ကိစ္စမျိုးဆိုတာ သေကောင်းပါတယ်။

အဲဒါကြောင့်မို့လို့ တစ်ဦးတည်း သော သမီးကို မယူဘဲ ညီမအဆစ်ပါတဲ့ မင်းကို ယူတာပေါ့။ လိုက်ပွဲပါရတယ်လေ”

စောက်ဆင့်မရှိသော စကားလုံးတွေနှင့် ရင်ထဲက မခံချိမခံသာအောင် ဆွနေသောကြောင့် ဒေါ်မေအကြင်နာ နာကျင်စွာ ခံစားနေရ၏ ။

“ဟင့်...ဟင့် အဖေတို့အမသားကြီး၊ ဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိတာကို သိရင် အစောချည်းထဲက ညီမလေးကို နိုင်ငံခြား ပို့ထားပါတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ ညီမလေး ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမျှ မပွန်းပဲ့ သွားလို့၊ ဒင်းက အခွင့်အရေးရရင် မိန်းမှမှန်သမျှကို ကြံမယ့်သူ”

“အေး ဒါက နင် ဒီလောက်ပဲ သိထားတာကိုး။ နင့်ညီမက ရှက်လို့ မပြောတာဖြစ်မယ်။ ငါတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်အခြေအနေထိ ဖြစ်ခဲ့ကြလဲသိလား”

“ဟင်...ဘယ်အခြေအနေထိ ဖြစ်ခဲ့ကြလဲ”

“ငါ သူ့ဆီက ပြန်လာတော့ လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ ရေဆေးနေတာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ သေးစိုနေလို့ဆေးတာ၊ ဒီလောက်ဆိုသဘောပေါက်”

ဒေါ်မေအကြင်နာ ညီမဖြစ်သူအတွက် ရင်ထဲမှာသောကမီးယှက်ပြီး ဒေါသဖီးလ် တက်သွားပါတယ်။

“တောက် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမလေးရယ်၊ လက်ကို သေးနဲ့ ပန်းတဲ့အထိတောင် ဖြစ်ခဲ့ရသလား၊ ပန်းမယ့်ပန်း ဒင်းမျက်ခွက်ကြီးကို ပန်းလိုက်ပြီးရော”

ကလေးပန်းတာကို လူကြီးပန်းတယ်ထင်အောင် နလဲ့ပလဲ့ ပြောတတ်သော ဦးထွန်းသိုက်ရဲ့ ပါးစပ်ကို ရွှေ့ချပြီး အိမ်သာစီးတဲ့ဖိနပ်နှင့် ခုနစ်ချက် ရိုက်သင့်ပါသည်။

လက်တွေ့ မလုပ်လိုက်ရတော့ ပါးစပ်အရသာခံပြီး ပြောခြင်းဖြစ်၏ ။

ဒါပေမယ့် အရသာမတွေ့ရှာသူ ဒေါ်မေအကြင်နာကတော့ ညီမဖြစ်သူကို သတင်းမေးရန် ထဘီတိုတိုဝတ်၍ အိမ်အောက်ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

“ကောင်မ...ဒါက ဘယ်လဲ”

“ညီမလေးဆီ သွားမေးမလို့၊ အနေအထားပျက်သွားရင်တော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတွေ့ပြီ”

“အေးအေးသွားအနေအထားပျက်လား၊ မပျက်လား
သေချာဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး မှတ်တမ်းတင်ခဲ့၊ ငါကြည့်ပေးမယ်”

ဒေါ်မေအကြင်နာ အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင် ရောက်သွားသောအခါ
သူ့ညီမ ပါးလေး တစ်ဘက် နည်နည်နီနေသည်မှလွဲ၍
မျက်နှာအနေအထားမပျက်သောကြောင့် စိတ်အေးသွားရပါ သည်။

တကယ်တော့ ဦးထွန်းသိုက်ဆိုသော ကြာကူလီငနဲကြီးမှာ
ကာယကံရော၊ ပစိကံရော၊ မနောကံပါ အောက်တန်းကျပြီး
ပညာအရည်အချင်းကတော့ ခြောက်တန်းကျတဲ့ ပေါက်ပန်း ဒလကြီး ဖြစ်ပါ၏ ။
ဒါကို ယူခဲ့သော ဒေါ်မေအကြင်နာကတော့ စောက်ကန်းမကြီးလားမပြောတတ်။

မိန်းမယူထားသော ကြိုက်လို့မဟုတ်ဘူး...

ခိုက်လို့မဟုတ်ဘူး... ဖိုက်ဖို့ ယူထားတာ ယုံရဲ့လား

အားဟာဟာ...ယုံရဲ့လား ယုံရဲ့လား အားဟာဟာ

ယုံရဲ့လား

တစ်ခါတလေ အဲဒီ သီချင်းညည်းပြီး လူကို ကလိတတ်ပါသေး၏ ။ သူ
ဖိုက်တားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အညိုအမည်းစွဲလို့။

ဒါပေမယ့် အရိုးကွဲအောင်ရိုက်မှ အသဲစွဲအောင် ချစ်တယ်ဆိုသော
စကားအတိုင်း သူ ဖိုက်တာလေးကိုပင် ကိုယ်ခိုက်နေရသောကြောင့် ဘယ်သူ

ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် မိအကြင်နာတို့ကတော့ ချစ်လင်အပေါ်
အလိုလိုက်ဆဲဖြစ်ပါသည်။

ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း သီချင်းထဲကလို အပြစ်မမြင်ပါဘူး ချစ်ချင်တာပဲသိတယ်၊
ငါ့မှာ အနားနားမှာ အမြဲဖိပါရစေ ဆိုပြီး အိပ်ပျော်နေတုန်း ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိသတ်ဖို့
တစ်ခါတလေ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ကြံစည်မိပါ၏ ။ ဒါပေမယ့် သူ ကိုယ့်အပေါ်မှာ
အနိုင်ယူခဲ့တာ၊ ပြောစကားနားမထောင်ခဲ့တာ၊ မယားငယ်ထားခဲ့တာ၊ ကြယ်တွေ
လတွေ မြင်အောင် ရိုက်ခဲ့တာလေးတွေတွေ့ပြီး သနားမိကာ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့။ သူက
မလုပ်တော့ ဟိုက နီးပြီး သူ့ကို ပြန်လုပ်ခဲ့ပါသည်။

ဪ...နောက်ဆုံးတော့ မိန်းမသားဘဝဆိုတာ ခံဘက်က
ချည်းပါတကား။

ကုတင်ပေါ်မှာ ကျတဲ့မျက်ရည်ဆိုတာ ဒါကိုပြောတာဖြစ်မည်ထင်သည်။

တောက်...တောက်...တောက်

*

(၃)

“ကလေးကို သူ့အမေ ပြန်ခေါ်သွားပြီ၊ အဲဒီ တော့ ကိုကြီး ပြန်ပါတော့”

“ကိုကြီး ပြန်ရင် ညီမလေးက ငိုပြီး ကျန်ခဲ့မှာလား”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ပေါတောတောနဲ့
ကိုယ့်အသက်ကိုယ်ပြန်ကြည့်၊ အိုဂျီးစံလောက်ဖြစ်နေပြီ”

“အိုဂျီးစံလောက်ရိတော့ ပိုပြီးသန်တာပေါ့ ညီမလေးရယ်၊
စကားပုံတောင် ရှိသေးတယ်၊ နွားပျိုသန်လှ နွားအိုပေါင်ကျိုးသလောက်တဲ့၊
ကိုကြီးက မကျိုးသေးပါဘူး”

“မကျိုးသေးရင် ရိုက်ချိုးဖို့အတွက် ဝါးရင်းတုတ်ဆောင်ထားတယ်၊
မြည်းကြည့်မလား”

ဝါးရင်းတုတ်ဆိုသည်မှာ ရိုက်ရင် နာတတ်သည့်အတွက် ဦးထွန်းသိုက်
နည်းနည်း ဖြိုသွားပြီ လေပြေသွေးလိုက်၏ ။

“အလကားစတာပါဟာ၊ ငါနင့်ကို အတည်ပြောမှာပါ၊ ဟိုတစ်နေ့က ကိစ္စ
တောင်းပန်ချင်လို့”

“ဒါတောင်းပန်းလို့ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို လက်ခံလို့ရတဲ့ကိစ္စပေါ့”

“ဟာ...တင်းလာပြီ”

မေမြတ်နိုးအံ့ကြိတ်ပြီး ဘေးနားမှာ ထောင်ထားသည့် ဝါးရင်းတုတ်၊
ဆွဲရန် ပြင်ရာ ဦးထွန်းသိုက်က အရင် လက်ဆွဲ၍ တောင်းပန်သည်။

“ဆောရီးပါဟာ...ငါက နင့်ကို ကိုယ့်ညီမလေးလို
ချစ်လို့လိုက်စနေတာပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“စိတ်မဆိုးစေချင်ရင် အခုပြန်”

“အခုပြန်ရင် တစ်ခုကျန်မှာလား”

“တစ်ခုတော့ မကျန်ဘူး၊ ဘာကျန်မလဲ သိချင်ရင် ရှေ့တိုးလိုက်”

“ရှေ့တိုးလိုက်ရင် မြွေဆိုးကိုက်တာထက် ဆိုးသွားမှာပေါ့ ညီမလေးရယ်၊
ငါ နင့်ကို စကားအကောင်းပြောမှာပါ။ အဲဒီ တော့ ကော်ဖီဆိုင် သို့မဟုတ်
အအေးဆိုင်ကို သွားကြရအောင်”

“မလိုက်ဘူး ဒီမှာပြော”

“ဒီမှာပြောရင် ကလီကမာပြောမယ်ထင်မှာစိုးလို့ ဆိုင်မှာ ပြောပါရစေ၊
ငါ နင့်ကို ရင်ဖွင့်ပြချင်လို့ပါ”

“မကြည့်ဘူး၊ ရွံတယ် အမွေးတွေနဲ့”

“ဟာ ရင်ဖွင့်ပြချင်လို့ဆိုတာ နင့်အစ်မကို ငါ မပြောဘဲ ထိန်ချန်ထားတဲ့
ကိစ္စတွေ ပြောပြချင်လို့ ပြောတာပါ။ ဒီမှာ ပြောလို့ အဆင်မပြေဘူး၊ ငါ ပြောချင်တာ
ပြောပြပြီးရင် နောက် နင့်ဆီကို ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

မိန်းကလေးပီပီ ထိန်ချန်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေ သိချင်တာတစ်ကြောင်း၊
ဒီတစ်ခါတွေ့ပြီးရင် နောက်ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူးဆိုတဲ့ ကတိကို
သဘောကျတာတစ်ကြောင်း ကော်ဖီ သောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး အပြင်ထွက်ရန် ကြံရင်
ရောက်လာတာက တစ်ကြောင်းကြောင့် မေမြတ်နိုးစက်ဘီးကို
လေနှစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

“ရှိုး...ရှိုး”

“နင်က စက်ဘီးတောင် လေထိုးနေပြီဆိုတော့ ငါကို
တင်နင်းနိုင်လို့လား”

“မနင်းနိုင်ဘူး...နောက်က လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ခဲ့... လဲ့လဲ့စိမ်း
ကော်ဖီဆိုင်က စောင့်နေမယ်”

“လုပ်မနုပါနဲ့ဟာ...ငါ တင်နင်းပွဲမယ်၊ ပေးပေး လေလည်းငါပဲ
ထိုးပေးမယ်”

“နောက်တစ်ခါ ဒီကို ဘယ်တော့မှ မလာဘူးလို့ ကတိပေးတယ်နော်”

“ပေးပါတယ်ဟာ...ယောက်ျားကတိပါ”

“အဲဒါဆို ထိုး”

“ဟိုဘက်လှည့်လိုက်လေ”

“ဘာ”

“လေထိုးပေးဖို့ နင် ရှေ့က ခံနေတယ်၊ ဟိုဘက်တိုးလို့ ပြောတာ”

“ဟင်း...စကားပြောရင် အနှောင့်အသွားကို မလွှတ်ဘူး၊ ရော့
လေထိုးပိုက်”

ဒီလိုနှင့်

ဘီးကလေးကိုစီးဟီး...အချစ်ကလေးကို

တင်ပြီး ကိုယ်သွားရတာ လည်း အင်မတန်ပျော်...

စကြာသဠာ အဆုံးထိ နင်းရမလား၊ အချစ်ကမေးတယ်၊

တကယ် တကယ် တကယ် သိပ်မောသွားလား မောင်

ရယ်တဲ့၊ မောတော့ မောတာပေါ့ ဒါပေမယ့် မမောဘူး

“ကိုကြီး စက်ဘီးနင်းတာ ကောင်းကောင်း နင်းပါ၊ အဲဒီ သီချင်းကို အော်ဆိုနေတော့ အနောက်မှာ ထိုင်လိုက်လာတဲ့ ကျွန်မကို လူတွေက ဘယ်လို ထင်ကြမလဲ”

“ငါ့ရည်းစားလို့ ထင်မှာစိုးလို့လား၊ ဒါဆိုလည်း ငါ သီချင်း ပြောင်းဆိုပေးပါ့မယ်ဟာ”

ဦးထွန်းသိုက် စက်ဘီးကို ညာဘက်လမ်းချိုးထဲ ကွေ့လိုက်သည်။

ဘီးကလေးကို စီး ဟီး...ခယ်မလေးကို

တင်ပြီး ကိုယ်သွားရတာ လည်း အင်မတန်ပျော်...

KTV ရှေ့ထိ နင်းရမလား၊ ခယ်မကမေးတယ်၊ တကယ်

တကယ် တကယ် သိပ်မောသွားလား အစ်ကိုရယ်တဲ့၊

မောတော့ မောတာပေါ့ ဒါပေမယ့် မမောဘူး

“ဟာ ဆက်ဆိုရင် စက်ဘီးပေါ်က ခုန်ချလိုက်မှာနော်”

“ခုန်တော့ မချလိုက်ပါနဲ့ဟာ၊ ရှိတာလေးတွေ

ပြုတ်ပျက်ကျကုန်ပါဦးမယ်၊ အစအနောက် သန်တာ ငါ့ဗီဒီယို ဖြစ်နေလို့ပါ”

“မနောက်နဲ့ မကြိုက်ဘူး”

“နင်က အနောက်မခံဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အရှေ့ကော”

“ဟာ...မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

“ဘာလဲ...အရှေ့ကော ကွေ့ဦးမှာလား တည့်တည့်သွားရမှာလား
မေးတာ၊ နင်ပြောတဲ့ လဲ့လဲ့စိမ်းကော်ဖီဆိုင်ကို သွားဖို့အတွက်”

“အပိုတွေ မပြောနဲ့ ဆိုင်က ရောက်နေပြီ”

စက်ဘီးပေါ်မှာတည်းက တောက်လျှောက် ပေါက်ကရတွေ
ပြောလာလိုက်တာ ဆိုင်ထိုင်တွေလည်း စကားက အရည်မရ အဖတ်မရ။

“ရင်ဖွင့်စရာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲပြော”

“နင် စဉ်းစားကြည့်ပါ ညီမလေးရယ်၊ တကယ်ဆို
နင်တို့မိန်းကလေးတွေဟာ ငါတို့ ယောက်ျားလေးတွေထက်
အပေါ်ပိုင်းဝိတ်ပိုကြီးတယ် မဟုတ်လား၊ အပိုပစ္စည်းတွေပါတာကိုး”

“ဟာ...ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးဟ၊ ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေက
ရင်အုပ်တွေ ချပ်လို့ ဒိုက်ထိုးတာ ရင်အုပ်ကြီးအောင်၊ မနက်က နင့်အစ်မ ငှါမယား
ရေချိုးရင်း ဒိုက်ထိုးနေတယ်လေ၊ ကဲ...သူ့ဘာကြီးချင်လို့လဲ ပြော”

“ဗိုက်ကြီးချင်လို့ နေမှာပေါ့”

မေမြတ်နိုး စိတ်မရှည်၍ ရွဲ့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ...အေး ဒါဆို ငါလည်း နည်းလမ်းမှားနေတာပဲ၊ ဗိုက်ချပ်အောင်
ဘယ်လိုလုပ်ရ တာလဲဟင်”

မေမြတ်နိုး စိတ်မရှည်တော့

“ဗိုက်ကို လမ်းကြိတ်စက်နဲ့ တက်ကြိတ်ရတယ်”

“ဒါဆို နင့်အစ်မ ငါ အဲဒီ နည်းလမ်း သွားပြောလိုက်မယ်နော်၊ ပြီးရင်
ငါ့ကိုယ်တိုင် လမ်းကြိတ်စက် တက်မောင်းပေးမယ်”

“ဟာ...ရဲ့ ပြောနေတာ ဒုက္ခပဲ၊ ရင်ဖွင့်မယ်ဆိုပြီး ဘာတွေ လာပြောနေမှန်းလည်း မသိဘူး”

ငါက နင် စိတ်ကြည်သွားအောင် ဟာသလေးတွေ ဖောက်ပေးတာပါဟာ၊ ဟာသတွေ ဖောက်ပြီးရင်တော့ လူကို”

“ဘာ”

“လူကို အတည်ပြောတော့မယ်လို့ ပြောတာ နင်က ဒေါသကြီးပဲ”

“ဒေါသကြီးမှာပေါ့၊ ရှင်ပြောတဲ့ စကားတွေက တစ်လုံးမှ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း မပါဘူး၊ အကုန်လုံး အောက်လုံးတွေချည်းပဲ”

“အောက်လုံးဆိုတာ အောက်က အလုံးကို ပြောတာလားဟင်”

“ဘာ”

“ဒူးနှစ်လုံးကို ပြောတာလားလို့ မေးတာ”

“တော်ပြီ ပြန်တော့မယ်”

မမြတ်နိုးထရန် ပြင်ရာ ဦးထွန်းသိုက် အတင်း လက်ဆွဲ၍ ပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ညီမလေး စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ နင် စိတ်ဆိုးတဲ့ ပုံလေးက ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကို လူမည်းတွေ သိမ်းပိုက်သွားသလို ရင်ထဲကို ထိလွန်းလို့ စနေမိတာပါ...ကဲ ကော်ဖီလည်း ရောက်လာပြီ သံခင်းသမန်ခင်း ဆွေးနွေးရအောင် ထိုင်ပါကွာ”

“ဒီတစ်ခါ အတည်မပြောရင် ပြန်မှာနော်”

“စိတ်ချ”

မေမြတ်နိုး စိတ်လျှော့ပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်ရာ ဦးထွန်းသိုက်က အင်မတန်မှ

တည်ကြည်ခန့် ညားသော စကားကို ပြောပါတော့သည်။

“တကယ်တော့ ငါ နှင့်ဆီက ပိုက်ဆံချေးချင်လို့ပါဟာ၊ နှင့်အမက ငါ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး အငတ်ထားတယ်၊ ငါ မနက်တည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူး”

“ဟင်း...အဲဒါများ စောစောတည်းက မပြောဘူး၊ ဆိုင်ထိ တကူးတက ခေါ်လာစရာတောင် မလိုဘူး”

“ဟိုမှာပြောရင် မလေးစားရာ ကျမှာစိုးလို့ပါဟာ၊ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံချေးတယ်ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထား၊ ရေမြေတောတောင်သဘာဝ ရာသီဥတုအခြေအနေ တစ်ဘက်လူရဲ့ အားသာချက် အားနည်းချက်၊ ဒါတွေကို လေ့လာပြီးမှ ချေးရမယ်”

“အမလေး...ပိုက်ဆံချေးတာများ၊ စစ်တိုက်ထွက်တာ ကျနေတာပဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲပြော”

“ထောင့်ငါးရာလောက်ဆို ရပါပြီ’

မေမြတ်နိုး အိတ်ဖြု၍ ပိုက်ဆံရှာနေစဉ် ဦးထွန်းသိုက် သကြားထုပ်ကို ဖြုပြီး မြေမြတ်နိုး ကော်ဖီခွက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

“တောင်...တောင်...တောင်”

“အဲလောက်ထိ ဖားဖို့ မလိုပါဘူး၊ ပိုက်ဆံထောင့်ငါးရာလောက်က ညီမလေးပေးနိုင်ပါတယ်၊ ပြန်လည်းဆပ်မနေနဲ့၊ ချေးပြီးရင် မရဘူးဆိုတာ သိတယ်”

“ငါ့ညီမလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ကိုကြီးက သကြားတွေပျော်အောင် သေချာမွှေး ပေးနေတာပါ၊ ဖားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

သကြားပျော်အောင် မွှေရင်းနဲ့ မယားတော်အောင် ရွှေ့နေတယ်ဆိုတာတော့ မေမြတ်နိုး လေးမသိရှာ။

တကယ်တော့ ဦးထွန်းသိုက် ထည့်မွှေပေးလိုက်သည်မှာ အပြင်က

သကြားထုပ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူပေမယ့် အထဲက သကြားဟန်ဆောင်ထားသော
ဆေးတွေသာ ဖြစ်သည်။

ဆေးရဲ့ အာနိသင်က သွေးဆုံးနေသော အဘွားကြီးတောင်
ဖလမ်းဖလမ်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်မို့ ကောဖီသောက်ပြီး နှစ်မိနစ်အကြာ
မေမြတ်နိုးတစ်ယောက် ဆေးတန်ခိုးပြပါလေတော့သည်။

စစ်တုရင် ကစားကွက်ထဲ၌ ကာမဘုရင် မင်းတရားကြီးက ခယ်မ
ဆိုသော အလှဘုရင်မလေးကို ချက်လိုက်လေပြီ။

ပြေးစရာ နယ်ဟူ၍ ခံအိုရင်ခွင်မှလွဲ ဘယ်မှ မရှိ။

ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်ပုံများ မျက်လုံးတွေ စင်းပြီး ရမ္မက်လုံးတွေ
တင်းလာ၏ ။

ဒီမှာ တင်းတယ် အိုတင်းတယ် တင်းတယ်

ဟေ့ ... လူမသိ သူမသိ ငှါတစ်ယောက်တည်း

ကြိတ်ကာ...

ကော်ဖီဆိုင်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ အေသင်ချိုဆွေရဲ့ သီချင်းလေးကို
နားထောင်ရင်း မိမိရဲ့ဖြစ်အင်နှင့် တိုက်ဆိုင်လှပါလားဟု တွေးကာ
ကိုယ်ချင်းစာသွားသည်။

တကယ်တော့ ဘယ်လောက်မာနကြီးသူ ဖြစ်ပါစေ၊
ရာဂမီးလောက်မြိုက်လာရင်တော့ ဘာမကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် မခံနိုင်။

မခံနိုင်တော့ ရွစ်တက် အရှက်မရှိတဲ့ ပဲငါးပိချက်လို တစ်ကိုယ်လုံး
ပျော့ပြုလာ၏ ။

ပျော့ပြုလာတော့ ချော့ဆွဲချင်သူ ကိုကိုအကြိုပေါ့။

“မေမြတ်နိုး ညီမလေး နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“အင်း...ဟင်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကော်ဖီက တစ်မျိုးကြီးပဲနော်”

“ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...ကြိုက်တယ်”

“ကြိုက်တယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ခွက် ထပ်သောက်မလား”

“တော်ပါပြီ အခုတောင် တော်တော်ကောင်းနေပြီ”

“အဲဒီ ကောင်းစေတဲ့ ကော်ဖီပင်တွေ စိုက်ထားတဲ့နေရာ လိုက်ပြမယ်၊

ကြည့်မလား”

“ဟင့်အင်း...ပြန်ချင်တယ်”

“ကိုကြီး လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“အင်း”

ဤအခန်းမှစ၍ ဆင်ဆာဖြတ်ပါသည်။

ဇာတ်ရိုက်တက်အောင် ဆွဲပြီးကာမှ ဒုံးခနဲ ဖြတ်ချလိုက်၍

စာဖတ်ပရိတ်သတ်များ အားမလို အားမရ မဖြစ်ပါနှင့် ၊ တစ်ခါတလေ အဲဒီ အရသာကလေးက ဆန့်တငန့်ငန့်နှင့် ခံစားသူကို တသသ ဖြစ်စေသော ကြောင့် ဘဝင်ခိုက်အောင် အချဉ်တိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏ ။

တစ်ခုပြောဖို့ မေ့ကျန်သွားပါသည်။

ဦးထွန်းသိုက် မေမြတ်နိုးကို တည်းခိုခန်း ညာခေါ်သွားသည့်လမ်းမှာ ခွေးနှစ်ကောင် အပြာပြာနေသည်ကို ကြိုတင်နိမိတ်အနေနဲ့မြင်ခဲ့ပါ၏ ။

ထိုအခါ သူ့ခယ်မဘက်ကိုလှည့်ပြီး သီချင်းလေးများပင် စောင်းဆိုလိုက်သေး။

သူများကို အားကျမိတယ် အချစ်လေးရယ်
...ဘယ်လိုလဲ ပြော

*

(၄)

မမကြင်နာ

ညီမလေးတော့ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တစ်လအလိုမှာ
ပန်းဦးဆွတ်ခံလိုက်ရပြီ။ ပထမတော့ မမလူကြီးကို တရားစွဲပြီး ထောင်ချမလို့ပါပဲ။
ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ဘယ်သူ့အတွက်မှ မကောင်းဘူး ဖြစ်သွားမယ်။
မမလည်း ဒုက္ခရောက်မယ်။ ညီမလေးလည်း အရှက်ကွဲမယ်။ ပြီးတော့ ညီမလေး
ရည်းစားက ဘာလေးပဲစားစား ဦးဦးဖျားဖျားမှ ကျေနပ်တဲ့သူ၊ သူ စားမယ့်အစား
အသောက်ကို တစ်ယောက်ယော် နှိုက်မြည်းလိုက်တာနဲ့ သူ မစားတော့ဘူး။ အဲဒီ
တော့ ဒီအကြောင်းတွေ သိရင် သူ ညီမလေးကို ခေါက်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီ တော့
မမနဲ့ ညီမလေးရယ် ဟိုသေချင်းဆိုးတဏှာရှူးကြီးကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့။
ညီမလေး ရည်းစားကိုပဲ ဂျင်းထည့်ပြီး အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်တော့မယ်။
သူလည်း ဘယ်သူမှမပြောရင် ဦးဦးဖျားဖျားဆိုပြီး ကျေနပ်မှာပါ။ လင်မယားချင်း
ကတောက်ကဆ ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့နော်။ မမဟာကြီးက ကိလေသာ
တဏှာဘရိတ်ပေါက်နေပြီ။ အဲဒီ တော့ AIDS ဆိုတဲ့ ဓာတ်တိုင်ကြီးနဲ့
ဝင်မတိုက်အောင်သာ ထိန်းသိမ်းခိုင်းပါ။

ညီမလေး မေမြတ်နိုး

စာကိုဖတ်ပြီး ဒေါ်မေအကြင်နာ ပုလဲခသွားသည်။

အိမ်က တဏှာဘရိတ်လူးကြီးကို ဖုန်းဆက်ပြီးရဲတိုင်လိုက်ရင် ကောင်းမလား

ကိုယ့်လင်ကို ထောင်ထဲထည့်ပြီး ကိုယ့်ညီမကို အရှက်ကွဲအောင်
မလုပ်ရက်သောကြောင့် ဒေါ်မေအကြင်နာ စိတ်လျှော့လိုက်ပါသည်။

အဲဒီ နေ့ကစပြီး ဦးထွန်းသိုက်တစ်ယောက်လည်း ပျောက်သွားလိုက်တာ
ဘယ်မယားငယ်နဲ့ တူနန့် တူနန့် တူနန့် တူနန့် လုပ်နေလည်းမသိ။

ကလေး တနှစ်ပြည့်မွေးနေ့ပွဲလုပ်မှ ပြန်ရောက်လာပါတော့သည်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို သားအတွက်
မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် မေမေတစ်ယောက် ထပ်ဝယ်လာသောကြောင့် မေမေကြီး
မေမေလေးတွေ ဖြစ်ပြီး ကိုရီးယား ကားထဲကလို ပတ်ရှုပ်ကုန်သည်။

ထို့ကြောင့် မေမေကြီးက အချိုးမပြေတဲ့ မေမေလေးကို မွေးနေ့ကိတ်နှင့်
မျက်နှာထိုးပက်ပြီး ပိုးသတ်ပေးလိုက်၏ ။

အဲဒီ တော့ မိုက်တိုင်စန်နဲ့ ဟိုလီဖီးလို မေမေကြီးနဲ့ ဖေဖေကြီး
ထိုးသတ်ပြီး သားသားလေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ ကျိုးပြတ်သွားသည်။

အဲဒီ ကစလို့ ဖေဖေကြီး ပေါ်မလာတော့။

သားသားလေး သော်တာသိုက်တောင် အရွယ်ရောက်ပြီး စော်တကာ
လိုက်တတ်နေပြီ။

သို့

သော်တာသိုက်လေး၏ မိခင်ဒေါ်မေအကြင်နာရှင် ကျွန်မက
သူ့ရဲ့အတန်းပိုင်ဆရာမ ဒေါ်ဖြူဖြူသွယ်ပါ။ ကျွန်မ ကလေးကို
သတိထားကြည့်နေတာကြာပြီ။ ဟိုတလေက အတန်းထဲက ကောင်မလေး
တစ်ယောက် ပိုက်ဆံ ၂၀၀ ပျောက်သွားလို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရဲ့
လွယ်အိတ်ကို တစ်ယောက်ချင်းဖွင့်ရှာတော့ သော်တာသိုက်လေးရဲ့ လွယ်အိတ်ထဲမှာ
ဝတ်လစ်စလစ် မိန်းမပုံတွေ တွေ့တယ်။ နောက်တစ်နေ့ စာသင်ချိန်မှာ သူ

ခေါင်းငုံ့ပြီး စာဖတ်နေတာကိုတွေ့လို့ ကျွန်မ ခိုးဖတ်လိုက်တော့ ညစ်ညမ်းဝတ္ထုတွေ ရေးတဲ့ စာရေးဆရာ တုတ်ကြီးရဲ့ အိပ်ရာပြတဲ့ ည ဆိုတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်နေတယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ လက်ကိုင်ဖုန်းထဲက ဘာညာကားတွေ ကြည့်ပြီး မကြာခင်မှာ အတန်းထဲက ကျောင်းသူလေးက ကျွန်မ သမီး ဖြစ်နေတော့ ကျွန်မ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်ဘဲ သူ့ကို ရိုက်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ကိစ္စ ဆွေးနွေးရအောင် မနက်ဖြန် ကျောင်းလာခဲ့ပါ။

တိချယ်ကြီး

ဆရာမရဲ့ တိုင်စာကို လက်ခံရရှိပြီး ဒေါ်မေအကြင်နာ တရားကျ သွားသည်။

“ဪ ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးသာ တိမ်ကောရိုး ထုံးစံရှိတယ်။ လူမျိုးမတိမ်ကောဘူးဆိုတာ တယ်မှန်ပါလား၊ ကိုးတန်းကျောင်းသားပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီလောက် ဂျုံကြွနေရင် အရွယ်ရောက်လာရင် ဖအေထက်သာမှာ အမှန်ပဲ၊ ငါ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဆုံးမမှ ဖြစ်မယ်”

ဒေါ်မေအကြင်နာ ကြိမ်လုံးကို ကိုင်ဆွဲပြီး သား ပြန်အလာကို စောင့်နေလိုက်၏ ။

ဒီကလေး မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမမယ်လို့ အားတင်းထားသမျှ သားဖြစ်သူ ပြန်အလာမှာဆီးကြိုပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ဒေါသတွေ လျှောကျသွားပါသည်။

“အမေ . . . သား အမေအတွက် ဒိန်ချဉ်ဝယ်လာတယ်၊ အမေ ဝမ်းချုပ်နေတယ်ဆိုလို့၊ များများ သောက်လိုက်နော်”

ဒိန်ချဉ်တစ်ခွက်ရဲ့ တန်ဖိုးက ဘာမ မရှိပေမယ့် သိတတ်မှုလေး တစ်ခုက အမေရဲ့ နှလုံးသားကို ကျရှုံးသွားသောကြောင့် သားဖြစ်သူကို အပြုံးစကားလေးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“အေး အေးသောက်မယ် သား၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်”

“အမေ ကြိမ်လုံးကြီး ကိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘယ်အိမ်က ကြောင်လဲ မသိပါဘူး သားရယ် ၊ ဟင်း ခိုးစားမယ် လုပ်လို့ အမေ လိုက်ရိုက်နေတာ”

တကယ်တော့ သားသမီးနဲ့မိဘ ကြားမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းကြားမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သမီးရည်းစားကြားမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မေတ္တာတရားနဲ့ တုံ့ပြန်လာရင် ဒေါသကို အလံထူလာတဲ့သူဟာ ကျရှုံးသွားတာချည်းပါပဲ။ ဘယ်ဓားလုံလက်နက်တွေ ဘယ်လောက်စွမ်းပါစေ မေတ္တာလက်နက်သည်သာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏ ။

*

(၅)

“ဟေ့ကောင် သော်တာသိုက်၊ ငါတို့ မုန်းစားဆင်းရင် မိန်းကလေး အိမ်သာသွားချောင်းရအောင်”

“မင်းကလည်းကွာ ပုံတွေ ကြည့်တာ အားမရဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မိန်းကလေးအိမ်သာမှာ သရဲခြောက်တယ်ကြားလို့ အဲဒါ သွားကြည့်မလို့”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုခြောက်တာလဲ”

“အစွန်းဆုံးက မိန်းကလေးအိမ်သာမှာ လူမရှိဘဲ အထဲက ဂျက်ကျနေတယ်၊ အဲဒါ အပြင်က တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ရင် အထဲက တစ်ချက် ပြန်ခေါက်တယ်၊ အပြင်က နှစ်ချက်ခေါက်လိုက်ရင် အထဲက နှစ်ချက်ပြန်ခေါက်တယ်၊ ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ”

“မင်းတို့ဟာ ဟုတ်ပါ့မလားကွ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး”

“အဲဒါကြောင့်မို့လို့ စိတ်ဝင်စားနေတာပေါ့ကွ၊ မင်းကော လိုက်မကြည့်ချင်ဘူးလား”

“ကြည့်ချင်တာပေါ့ကွ၊ သရဲဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ စိတ်ဝင်စားတာထက် နေ့ခင်းဘက်ဆိုတော့ မကြောက်ပါဘူး”

“ဒါဆို လိုက်နဲ့”

“အေး”

မုန့်စားဆင်းသောအခါ သော်တာသိုက်ရှေ့ဆုံးမှ သွားပြီး သူ့ကို ဦးဆောင်ကြသောသူများက နောက်ကလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းရှေ့ကနေ တံခါးခေါက်နော်၊ ငါတို့ မနေရဲလို့နောက်က ကြည့်နေမယ်”

“အေးပါကွ၊ ခေါ်တုန်းကတော့ မင်းတို့ပဲဦးဆောင်ပြီး တကယ်သွားကြည့်တော့ ငါက ဦးဆောင်ရတယ်၊ ကြောက်ရင် နောက်မှာ ပုန်းနေကြ”

သော်တာသိုက်က မိန်းကလေးအိမ်သာ ချောင်းရဲသော သူ့ရဲ့ သတ္တိကို ပြသည့်အနေဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ တံခါးခေါက်သည်။

ဂေါက် . . .

ဂေါက် . . .

အထဲမှာ တစ်ချက်ပြန်ခေါက်သဖြင့် သော်တာသိုက် နောက်လှည့် ကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို မေးငေါ့ပြလိုက်၏ ။

“အထဲမှာ တကယ်သရဲရှိနေတယ်ကွ၊ နောက်နှစ်ချက် ထပ်ခေါက်ကြည့်”

ဂေါက် . . .ဂေါက်

ဂေါက် . . .ဂေါက်

“သေချာပြီ ဟေ့ကောင် . . . နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးနော်”

“ငါတို့တော့ ဆက်မနေရဲတော့ဘူး၊ သွားတော့မယ်”

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်တွေ နေဦးလေ”

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ပြန်ပြေးကုန်သောအခါ သော်တာသိုက် မိန်းကလေး အိမ်သာရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

“အလကား သတ္တိမရှိတဲ့ကောင်တွေ၊ ခေါ်တုန်းက ခေါ်လာပြီးတော့”

သော်တာသိုက် ထပ်မံစမ်းသပ်သည့်အနေဖြင့် တံခါး

ထပ်ခေါက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂေါက် . . .ဂေါက် . . .ဂေါက်

ဂေါက် . . .ဂေါက် . . .ဂေါက်

သေချာပြီဆိုပြီး အထဲက သရဲ ဘယ်လိုပုံစံလဲဟု သိချင်သောကြောင့်
အိမ်သာနောက်ကို ပတ်ပြီး ဆားဗစ်တွင်းပေါ်တက်၍ လေဝင်ပေါက်မှ
ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ

“ဟာ”

သော်တာသိုက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အိမ်သာထဲမှာ သရဲမဟုတ်ဘဲ လူမိန်းကလေးတယောက်
ထိုင်နေပါသည်။

အဲဒီ ကောင်မလေးက အနောက်မှ

အသက်ရှူသံခပ်ပြင်းပြင်းကြားရသဖြင့် စိတ်ထဲ မသင်္ကာဖြစ်ပြီး
နောက်လှည့်ကြည့်တာနှင့် အဆုံ

“အား”

ပြီးအောင်တောင် မပါနိုင်ဘဲ ငိုကြီးချက်မနှင့် တံခါးဖွင့်ပြေးပြီး ရုံးခန်း
သွားတိုင်လေသည်။

“အဟင့်... အဟင့်... ရွတ်”

ဆရာကြီးက ကြိမ်လုံးဆွဲ၍ သော်တာသိုက်ကို စစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း သူ အိမ်သာတက်တာ သွားချောင်းတယ်ဆို”

သော်တာသိုက် လက်ပိုက်ပြီး ရိရိကျိုးကျိုးဖြေ၏။

“သူ့ကို ချောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ အထဲမှာ သရဲရှိတယ်ဆိုလို့ ချောင်းကြည့်တာပါ”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေပြောတာပါ... အပြင်ကနေ တံခါးတောင် ခေါက်လိုက်သေးတယ်၊ အထဲကလည်း ပြန်ခေါက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ သရဲထင်ပြီး အနောက်ကပတ်ချောင်းတာပါ၊ တကယ်လို့ သူသာ အထဲကလူရှိတယ်လို့ အသံပေးရင် ကျွန်တော် သွားချောင်းမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အောင်မာ... သူ့ကိုပဲ ပြန်တောင်းပန်ရမလိုဖြစ်နေပြီ၊ အပြင်ကယောက်ျားလေး စကားသံ တွေကြားမှတော့ ဘယ်မိန်းကလေးက အထဲကအသံပြုမှာလဲ၊ ရှက်မှာပေါ့၊ အဲဒီ တော့ တံခါးပဲ ခေါက်ပြီး အချက်ပြမှာပေါ့ကွ”

“ကျွန်တော့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အဲဒီ လို အထဲက ပြန်ခေါက်တာကို သရဲခြောက် တယ်လို့ ပြောပြီး မြှောက်ပေးလို့ ကျွန်တော် ချောင်းမိတာပါ ဆရာကြီးရယ်၊ သူရှိမှန်း မသိပါဘူး”

“အဲဒါ မင်းကို ချောက်တွန်းလိုက်ကြတာကွ၊ အဲဒီ ကောင်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဇင်မင်းထွေးရယ်၊ ကျော်ဇင်လတ်ရယ်၊ ဝင်းဇော်သန်းရယ်ပါ”

“အေး သူတို့အားလုံးကို သွားခေါ်၊ ပြီးရင် လေးယောက်လုံး တိုင်မှာ ကြိုးတုပ်ပြီး ရိုက်မယ်၊ သမီးကတော့ အိမ်သာတက်နေတာ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ကဲ သွားဆက်တက်ပါ”

ဒီလိုနှင့် သော်တာသိုက်တို့လေးယောက် ဆရာကြီးလက်ချက်ဖြင့် ဖင်မှာ အရှိုးရာတွေ ထပ်သွားသည်။

အပြန်ကျတော့ လမ်းမှာ သော်တာသိုက် နာမည်တစ်ခုရခဲ့ပါသည်။

အိမ်သာထဲက သရဲကို သွားချောင်းတာ သရဲတောင် ငိုပြီး ပြေးရသဖြင့် “သရဲငိုမင်းသား” တဲ့။

နာမည်လေးက ဆန်းပေမယ့် ရာဇဝင်က မိန်းမအိမ်သာချောင်းတာ ဖြစ်နေသဖြင့် မှတ်ပုံတင်ထဲမှာတော့ မထည့်ခဲ့။

အသက် ၁၈ နှစ်မှာ ရည်းစား ၁၈ ယောက် ရနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

*

“ဒီမှာ သား အမေပြောမယ်၊ နားထောင် ယောက်ျားဆိုတာ ရည်းစားထားတာ အမေ မပြောလိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထားတဲ့ ရည်းစားအပေါ်မှာ စည်းစောင့်ရမယ်၊ မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ အင်မတန် နုနယ်တယ်၊ သူတို့ထားတဲ့ ရည်းစားဟာ သူတို့ရဲ့ဘဝကို လုံခြုံမှု ပေးနိုင်သလို အမဲစက် စွန်းထင်းအောင်လည်း လုပ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီ တော့ သားမှာသာ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိမယ်ဆိုရင် သား ညီမလေးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အခွင့်အရေးယူမယ်ဆိုရင် သား ခံနိုင်မလား”

အမေ့ရဲ့ စကားတွေကို သော်တာသိုက် သိပ်နားမလည်။

“အမေ ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာလဲ”

မာတာမိခင်က မျက်နှာ ခပ်တည်တည်ဖြင့်

“ဟိုတနေ့က သားအခန်းကို ရှင်းတော့ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ

ကာမသျှတ္တရကျမ်းကြီး ထည့် ထားတာကို အမေ တွေ့တယ်။ အဲဒီ စာအုပ်မျိုးဟာ အိမ်ထောင်ရှင်တွေမှ ဖတ်ရမှာ။ သားက အခုကတည်းက ဖတ်နေပြီဆိုတော့ သားထားတဲ့ ရည်းစားအတွက် အမေ ရင်လေးတယ် သားရယ်”

သော်တာသိုက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွား၏ ။

“ဟို. . . အဲ၊ အဲဒါက ဗဟုသုတအနေနဲ့ ဖတ်တာပါ အမေ၊ ကျွန်တော် အပြင်မှာ လက်တွေ့ မကျင့်သုံးရသေးပါဘူး”

ဒေါ်မေအကြင်နာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး

“တော်တော့ သော်တာသိုက်၊ ငါ မင်းကို အဖေတူသား မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ မင်းအဖေက မိန်းမတွေကို တန်ဘိုးမထားတဲ့သူ၊ ငါ မိခင်တစ်ယောက် မပြောသင့်တဲ့စကားကို ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြော လိုက်မယ်၊ စိတ်ဆန္ဒကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် နိုက်ကလပ်သွား၊ ငါ ပိုက်ဆံ ပေးလိုက်မယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ အလိုဆန္ဒအတွက် မိဘအုပ်ထိန်းမှုနဲ့ မကင်းလွတ်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို လက်တည့်စမ်းဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့”

သော်တာသိုက် ဖိနပ်စီးပြီး အိမ်ပြင်ထွက်ရန် ပြင်သည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“အမေပဲ နိုက်ကလပ်သွားဆို”

“တယ်”

ဒေါ်မေအကြင်နာ ဒေါသထွက်ပြီး အနီးရှိ ကြိမ်လုံးနှင့် ကောက်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

